

کتاب دانیال — شماره یکصد و هشتاد و پنج

التجسد الإلهي: اعتراف بطرس العميق وما يترتب عليه من دلالات

Jeff Pippenger

2024-04-15

هنگامی که پطرس پاسخ خود را به پرسش مسیح درباره این که شاگردان می‌گویند مسیح کیست بیان کرد، تصریح نمود که عیسی همان مسح‌شده، مسیح، و ماشیح است. او همچنین گفت که وی پسر خداست.

اور چون عیسی به نواحی قیصریه فیلیپی آمد، از شاگردان خود پرسید و گفت: «مردم مرا که پسر انسانم، چه کسی می‌دانند؟» ایشان گفتند: «بعضی می‌گویند یحیی تعمیددهنده‌ای؛ بعضی ایلیا؛ و بعضی دیگر ارمیا یا یکی از انبیا.» به ایشان گفت: «اما شما مرا که می‌دانید؟» شمعون پطرس در پاسخ گفت: «تو مسیح، پسر خدای زنده هستی.» و عیسی در جواب او گفت: «خوشا به حال تو، ای شمعون بن یونا، زیرا این را جسم و خون بر تو مکشوف نساخته است، بلکه پدر من که در آسمان است. و من نیز به تو می‌گویم که تو پطرسی، و بر این صخره کلیسای خود را بنا خواهم کرد، و دروازه‌های هاویه بر آن استیلا نخواهد یافت. و کلیدهای ملکوت آسمان را به تو خواهم داد؛ و آنچه بر زمین ببندی، در آسمان بسته خواهد شد؛ و آنچه بر زمین بگشایی، در آسمان گشوده خواهد شد.» متی 16:13-19.

پطرس کے وسیلہ سے روح القدس نے ایک لاکھ چوالیس ہزار کے سمجھنے کے لیے بنیادی سچائی پیش کی۔ یہ اُس نے پانیاس میں کیا، جو قیصریہ فلیپی تھا۔ پانیاس اژدہا کی پرستش میں نہایت مقدس ہیکل گاہ ہے، کیونکہ یونان دنیا کی نمائندگی کرتا ہے، اور آخری ایام میں دنیا اقوام متحدہ ہے، جو اژدہا کا زمینی نمائندہ ہے۔ ”جہنم کے پھاٹک“ یونانی بکری دیوتا پان کے مندر کا ایک نام ہے۔ یہ مندر ایک غار کے سامنے تعمیر کیا گیا تھا جس میں چشمہ پانیاس تھا۔ چشمہ پانیاس دریائے یردن کو سیراب کرتا تھا، جو مسیح کی ایک علامت ہے۔

نام «اردن» به معنای «فرودآینده» است، و مسیر خود را در ناحیه کوهستانی شمال اسرائیل آغاز می‌کند و سرچشمه اصلی خود را از چشمه‌های کوه حرمون، بلندترین قله در رشته‌کوه حرمون، می‌گیرد؛ جایی که چشمه‌ای موسوم به «دروازه‌های جہنم» قرار دارد. «حرمون» به معنای «مقدس» است و «اردن» به معنای «فرود آمدن». رود اردن از بلندی‌های کوه حرمون جاری می‌شود و از طریق دره شکافی اردن به سوی پایین سرازیر می‌گردد و سرانجام به دریای مرده می‌رسد، که پایین‌ترین نقطه بر سطح زمین است.

آب‌هایی که رود اردن را تغذیه می‌کنند، که از معبد پان سرچشمه می‌گیرند و سرانجام به پایین‌ترین نقطه زمین می‌رسند، نمایانگر فرودی هستند که پسر خدا بدان تن داد آنگاه که بلندترین کوه مقدس را ترک گفت تا به پایین‌ترین «دریای مرده» این جهان فرود آید. نزول مسیح از آسمان تا مرگ صلیب نیز بیانگر آن است که او جسم انسان ساقط را بر خود گرفت، زیرا سیر او از آسمان تا صلیب از آب‌هایی تغذیه می‌شد که از «دروازه‌های جہنم» سرچشمه می‌گرفتند.

بحر المیت ليس أدنى موضع على الأرض فحسب، بل هو أيضاً أشد مياه الأرض ملوحة، إذ تبلغ ملوحته تسعة أضعاف ملوحة المحيط. وإن موت المسيح على الصليب، كما يرمز إليه بحر الميت، هو الموضع الذي فيه ثبت عهده مع كثيرين.

و ہر غلّہ کی نذر جو تُو چڑھائے، اُسے نمک سے مزہ دار کرنا؛ اور اپنے غلّہ کی نذر میں اپنے خدا کے عہد کا نمک ہرگز کم نہ ہونے دینا؛ اپنی سب نذروں کے ساتھ نمک چڑھایا کرنا۔ احبار 2:3۔

در مسیر خود از چشمه‌های کوه حرمون، رود اردن از دریای جلیل می‌گذرد، که همچنین با نام‌های دریاچه طبریه و دریاچه کنرت شناخته می‌شود. جلیل به معنای «لولا» یا «نقطه عطف» است. طبریه نام فرمانروای رومی‌ای است که پس از اوگوستوس قیصر به حکومت رسید، و به سبب شکل این دریاچه، آن را کنرت می‌نامند که به معنای «چنگ» یا «بربط» است. نقطه عطف برای بشریت هنگامی بود که طبریوس قیصر فرمان می‌راند و عیسی مصلوب شد، و هر چنگی در آسمان خاموش گردید. شهادت جغرافیایی رود اردن در ارتباط با «دروازه‌های جهنم»، که همان معبد پان، خدای یونانی، است، به آن شهادتی اشاره دارد که پطرس به الهام روح‌القدس اعلام کرد.

تَجَسَّدَ الْمَسِيحُ كَمَا اتَّحَدَ اللاهوتِ وَالنَّاسُوتِ الَّذِي حَدَثَ عِنْدَمَا اتَّخَذَ ابْنُ اللَّهِ الْإِلَهِيِّ لِنَفْسِهِ جَسَدًا بَشَرِيًّا، فَجَمَعَ بِذَلِكَ اللَّاهُوتَ بِالنَّاسُوتِ، كَمَا تُمَثِّلُهُ الْمِيَاهُ الْمُنْبَثِقَةُ مِنْ نَبْعِ بَانَ وَالْمِغْذِيَةُ لِنَهْرِ الْأُرْدُنِ. وَكَانَ مَا يَغْذِي نَبْعَ بَانَ هُوَ التَّنْدَى وَالْمَطَرُ وَالتَّلْجُ الْهَاطِلُ عَلَى جِبَالِ حَرْمُونِ، إِذْ يُمَثِّلُ حَرْمُونُ الْجَبَلَ «الْمَقْدَسَ»، أَيْ أُورُشَلِيمَ الْعُلْيَا.

سرود درجاتِ داوود۔ دیکھو، کیا ہی اچھا اور کیا ہی خوشگوار ہے کہ بھائی باہم یگانگت میں سکونت کریں! یہ اُس بیش قیمت تیل کی مانند ہے جو سر پر ڈالا گیا، جو بہتے بہتے داڑھی پر، بارون کی داڑھی پر، نازل ہوا، اور اُس کے لباس کے دامن تک اتر گیا۔ اور یہ حرمون کی شبیم کی مانند ہے، اور اُس شبیم کی مانند جو صیون کے پہاڑوں پر نازل ہوئی؛ کیونکہ وہیں خداوند نے برکت کا حکم فرمایا، یعنی ابدی زندگی۔ زبور 133:3۔

«مرہم گران بھا» کہ ہر ریش ہارون فرو می‌ریخت، همان روغنی بود کہ هنگام مسح شدن او و پسرانش بہ عنوان کاهنان خدا بہ کار می‌رفت.

و از خونی کہ بر مذبح است، و از روغن مسح، برگیر و آن را بر ہارون و بر جامہ‌ہایش و بر پسرانش و بر جامہ‌ہای پسرانش با وی پباش؛ و او و جامہ‌ہایش و پسرانش و جامہ‌ہای پسرانش با وی مقدس خواهند شد. خروج 29:21۔

پطرس اقرارِ ہمہ شاگردان را بیان کرد، و بدین‌سان اقرارِ آن یکصد و چهل و چہار ہزار تن را نیز بیان نمود؛ کسانی کہ مقرر است همچون کھانتی یگانہ مسح شوند و بہ عنوان علم برافراشتہ گردند. «روغن»ی کہ ہارون را مسح کرد، همچنین همچون شبیم کوه حرمون و نیز شبیم کوه‌ہای صہیون بود. «روغن» و «شبیم» همان پیامی ہستند کہ نمایانگر مسح روح‌القدس است.

اے آسمانو، کان دھرو، اور میں کلام کروں گا؛ اور اے زمین، میرے منہ کی باتیں سن۔ میری تعلیم بارش کی مانند ٹپکے گی، میری گفتار اوس کی مانند ٹپکے گی، جیسے نرم گھاس پر ہلکی بارش، اور جیسے سبزہ پر مینہ کی جھڑیاں؛ کیونکہ میں خداوند کے نام کی منادی کروں گا: ہمارے خدا کی عظمت بیان کرو۔ استثنا 32:1-3۔

«شبیم» همان «تعلیم»ی است کہ بر کوه‌ہای صہیون فرو می‌افتد، و همان «روغن» مسح است کہ آن یکصد و چهل و چہار ہزار تن را، کہ در ایام آخر کاهنان خدا ہستند، در وحدت بہ ہم می‌پیوندد. این تعلیم چون باران فرو می‌ریزد و مانند شبیم تقطیر می‌شود، زیرا «اعلان» می‌گردد. اعلان می‌گردد زیرا آسمان و زمین باید گوش فرا دهند و کلمات دہان او را بشنوند، از طریق کھانتی متحد کہ همان علمی است کہ پیام‌ہای فریاد نیمہ‌شب و فریاد بلند را اعلام می‌کند.

ਜੇ; ਹੈ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਸਾਂਤੀ ਜੇ, ਹੈ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੰਦੇਸ਼-ਸੁਖ ਜੇ ਪੈਰ ਦੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਹਾੜਾਂ ਹਨ ਸੁੰਦਰ ਕੀਨੇ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ, ਹੈ ਆਖਦਾ ਠੂੰ ਸਚਿਨ ਜੇ; ਹੈ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਉਧਾਰ ਜੇ, ਹੈ ਲਿਆਉਂਦਾ ਖਬਰ-ਸੁਖ ਦੀ ਭਲਾਈ

ਗਾਵਣਗੇ ਨਾਲ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੇ ਹੋ ਇਕੱਠੇ ਉਹ; ਉਠਾਉਣਗੇ ਆਵਾਜ਼ ਆਪਣੀ ਪਹਰਿਦਾਰ ਤੇਰੇ! ਹੈ ਕਰਦਾ ਰਾਜ ਦੇ ਯਹੂਸਲਮ ਹੇ। ਦੇਖਣਗੇ ਕੇ ਮਲਿਆ ਅੱਖ ਅੱਖੀ ਉਹ ਤਦ, ਲਿਆਏਗਾ ਫੇਰ ਨੂੰ ਸਚਿਨ ਯਹੋਵਾਹ ਜਦ ਕਉਕਿ ਦੌਤਿਆ ਆਸਰਾ ਨੂੰ ਪਰਜਾ ਆਪਣੀ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਕਉਕਿ; ਗਾਓ ਇਕੱਠੇ, ਪਵੇ ਛੁੱਟ ਨਾਲ ਆਨੰਦ, ਸਥਾਨੇ ਹੋਏ ਉਜੜੇ ਨੰਗੀ ਬਾਂਹ ਪਵਤਰ ਆਪਣੀ ਅੱਗੇ ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਮਾਂ ਸਭ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ। ਹੈ ਲਿਆ ਛੁਡਾ ਨੂੰ ਯਹੂਸਲਮ ਨੇ ਉਸ, ਹੈ 52:7-10 ਯਸਾਯਾਹ। ਦੇਖਣਗੇ ਉਧਾਰ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ; ਹੈ ਕੀਤੀ

ਨਗ਼ਬਾਨਾਂ ਆਮ ਆਖਰ, ਕੇ ਬੇ-ਵਸੀਲੇ ਪਤਰਸ ਨਮਾਇੰਦੇ ਸ਼ਦੇ-ਅੰਦ, ਨਜ਼ਾਤ ਵ ਸਲਾਮਤੀ ਰਾ ਅਲਾਮ ਮੀ-ਕਨੰਦ, ਵ ਅਿਸ਼ਾਨ ਇਕੱਦਲ ਖ਼ਾਹੰਦ ਬੁੱਦ, ਤਿਰਾ ਰੁ ਦਰ ਰੁ ਖ਼ਾਹੰਦ ਦਿਦ. ਅਿਨ ਹੰਗਾਮੀ ਰੁ ਮੀ-ਦੇਹ ਕੇ «ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਸ਼ਹਿਯੋਨ ਰਾ ਬਾਤ-ਗਰਦਾਨ». ਵਾਤ੍ਹੇ ਬਿਰੀ ਕੇ ਬੇ «ਬਾਤ-ਗਰਦਾਨ» ਤਰਜ਼ਮੇ ਸ਼ਦੇ, ਬੇ ਮਿੰਨਾ «ਮਿੰਨਾ ਕਰਨ» ਅਸਤ. ਹੰਗਾਮੀ ਕੇ ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਸ਼ਹਿਯੋਨ ਰਾ ਮਿੰਨਾ ਮੀ-ਕਨੰਦ, ਬਦਿੰਨ ਮਿੰਨਾਸਤ ਕੇ ਸ਼ਹਿਯੋਨ ਦਰ ਅਸਾਰਤ ਬੁੱਦੇ ਅਸਤ, ਚਨਾਨ-ਕੇ ਪਰਾਕੰਦਗੀ ਨਮਾਇੰਗਰ ਆਨ ਅਸਤ, ਵ ਅਿਨ ਅਮਰ ਹੰਗਾਮੀ ਮਿੰਨਾਸਤ ਕੇ ਅਸਾਰਤ ਪਾਯਾਨ ਪਤਿਰਦ.

ਤਿਰਾ ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਚਨਿੰਨ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ: ਚਨ ਹਫ਼ਤਾਦ ਸਾਲ ਦਰ ਬਾਬਲ ਬੇ ਕਮਾਲ ਬਰਸਦ, ਬੇ ਸ਼ਮਾ ਅਲਫ਼ਾਤ ਖ਼ਾਹੰਮ ਨਮੁਦ. ਵ ਕਲਾਮ ਨਿਕੂਯ ਖ਼ੋਿਸ਼ ਰਾ ਦਰਬਾਰੇ ਸ਼ਮਾ ਬੇ ਅੰਜਾਮ ਖ਼ਾਹੰਮ ਰਸਾਨਿਦ, ਬੇ ਅਿਨਕੇ ਸ਼ਮਾ ਰਾ ਬੇ ਅਿਨ ਮਕਾਨ ਬਾਤ-ਗਰਦਾਨ. ਤਿਰਾ ਮਨ ਅੰਦਿਸ਼ੇ-ਹਾਯੀ ਰਾ ਕੇ ਦਰਬਾਰੇ ਸ਼ਮਾ ਮੀ-ਅੰਦਿਸ਼ਮ ਮੀ-ਦਾਨੰਮ, ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ, ਅੰਦਿਸ਼ੇ-ਹਾਯੀ ਸਲੁਹ ਵ ਨੇ ਸ਼ਰਾਰਤ, ਤਾ ਅਿੰਦੇ-ਹਾਯੀ ਹਮਰਾਹ ਬਾ ਅਮਿਦ ਬੇ ਸ਼ਮਾ ਬਿਖ਼ਸ਼ਮ. ਅੰਗਾਹ ਮਰਾ ਖ਼ਾਹੰਦ ਖ਼ਾਨੰਦ, ਵ ਖ਼ਾਹੰਦ ਰਫ਼ਤ ਵ ਨਤਦ ਮਨ ਦਿਦਾ ਖ਼ਾਹੰਦ ਕਰਦ, ਵ ਮਨ ਸ਼ਮਾ ਰਾ ਅਜਾਬਤ ਖ਼ਾਹੰਮ ਨਮੁਦ. ਵ ਮਰਾ ਖ਼ਾਹੰਦ ਪਲਿੰਦ ਵ ਖ਼ਾਹੰਦ ਯਾਫ਼ਤ, ਚਨ ਮਰਾ ਬੇ ਤਮਾਮੀ ਦਲ ਖ਼ੋਿਸ਼ ਜਿਸਤ-ਵਜੂ ਨਮਾਇੰਦ. ਵ ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ: ਅਤ ਜਾਨੰਬ ਸ਼ਮਾ ਯਾਫ਼ਤ ਖ਼ਾਹੰਮ ਸ਼ਦ; ਵ ਅਸਾਰਤ ਸ਼ਮਾ ਰਾ ਬਾਤ-ਖ਼ਾਹੰਮ ਗਰਦਾਨਿਦ, ਵ ਸ਼ਮਾ ਰਾ ਅਤ ਮਿੰਨਾ ਜਮਿੰਨ ਅਮਤ-ਹਾ ਵ ਅਤ ਹਮੇ ਮਕਾਨ-ਹਾਯੀ ਕੇ ਸ਼ਮਾ ਰਾ ਬਦਾਨ-ਜਾ ਰਾਨੰਦੇ-ਹਾਮ ਜਮਿੰਨ ਖ਼ਾਹੰਮ ਕਰਦ, ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ; ਵ ਸ਼ਮਾ ਰਾ ਬੇ ਮਕਾਨੀ ਕੇ ਅਤ ਅੰਜਾ ਬੇ ਅਸਿਰੀ ਬਰਦੇ ਸ਼ਦਿਦ ਬਾਤ-ਖ਼ਾਹੰਮ ਆਰਦ. ਅਰਮੀਆ 14:29-10.

ਤਮਾਮ ਅੰਬੀਆ ਆਮ ਆਖਰ ਹੀ ਸੇ ਮਖ਼ਾਤਬ ਹਿੰਨ, ਆਰ ਆਮ ਆਖਰ ਮਿੰਨ ਅਸ ਕੀ ਕੁਮ ਇਕ ਅਿਸੀ ਅਸਿਰੀ ਮਿੰਨ ਲੇ ਜਿਸੇ ਅਲਾ ਜਾਨਾ ਲੇ, ਤਾਕੇ ਨਿਬੂਤ ਕੀ ਗੁਆਬੀ ਪੂਰੀ ਹੋ.

ਕਲਾਮੀ ਕੇ ਅਤ ਜਾਨੰਬ ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਬਰ ਅਰਮੀਆ ਨਾਤਲ ਸ਼ਦ, ਬਦਿੰਨ ਮਿੰਨਾਸਤ ਕੇ: «ਬਿਹੋ, ਖ਼ਦਾਯ ਅਸਰਾਇਲ, ਚਨਿੰਨ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ: ਤਮਾਮੀ ਸ਼ਖ਼ਨਾਨੀ ਰਾ ਕੇ ਬੇ ਤੁ ਗਫ਼ਤ-ਹਾਮ, ਬਰਾਯ ਖ਼ੁਦ ਦਰ ਕਤਾਬੀ ਬਨੂਿਸ. ਤਿਰਾ ਅਿਨਕ ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ: ਰੁਤ-ਹਾਯੀ ਮੀ-ਅਿਦ ਕੇ ਅਸਾਰਤ ਕੁਮ ਖ਼ੋਿਸ਼, ਇੰਨੀ ਅਸਰਾਇਲ ਵ ਬਿਹੂਦਾ, ਰਾ ਬਾਤ-ਖ਼ਾਹੰਮ ਗਰਦਾਨਿਦ, ਖ਼ਦਾਉਂਦ ਮੀ-ਫਰਮਾਇੰਦ; ਵ ਅਿਸ਼ਾਨ ਰਾ ਬੇ ਜਮਿੰਨੀ ਕੇ ਬੇ ਪਦਰਾਨਸ਼ਾਨ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਬਾਤ-ਖ਼ਾਹੰਮ ਆਰਦ, ਵ ਅਨ ਰਾ ਬੇ ਤਸਰਫ਼ ਖ਼ਾਹੰਦ ਗਰਫ਼ਤ.» ਅਰਮੀਆ 30:1-3.

ਪਿਸ ਅਤ ਸੇ ਰੁਤ ਵ ਨਿਮ ਖ਼ਫ਼ਤ, ਹਮਾਨ-ਗੁਨੇ ਕੇ ਅਿਲਿਅਤਰ ਚਾਰ ਰੁਤ ਖ਼ਫ਼ਤ, ਵ ਦਾਨਿਅਲ ਬਿਸਤ-ਵਿਕ ਰੁਤ ਮਾਤਮ ਗਰਫ਼ਤ, ਮਿਕਾਇਲ ਅਨ ਦੁ ਸ਼ਾਹਦ ਰਾ, ਕੇ ਕੁਮ ਆਮ ਆਖਰ ਆ ਹਿੰਨ, ਬਰਮੀ-ਖ਼ਿਤਾਨੰਦ ਵ ਅਿਸ਼ਾਨ ਰਾ ਨਿਤ ਬੇ ਯਿਗਾਨਗੀ ਦਰਮੀ-ਆਰਦ ਵ ਹਮਿੰਨਿਨ ਅਤ ਪਰਿਕ ਪਿਅਮੀ ਕੇ ਦਰ ਸਰਾਸਰ ਜਹਾਨ ਮਿੰਨਸ਼ਰ ਮੀ-ਸ਼ੁਦ, ਮਿਸ਼ ਮੀ-ਨਮਾਇੰਦ. ਅਨ ਪਿਅਮ «ਸ਼ਬੰਨ» ਕੁਹੇ ਜਰਮੁਨ (ਕੁਹੇ ਮੁਦਸ) ਅਸਤ ਕੇ ਚਿਸ਼ਮੇ ਪਾਨ ਰਾ ਸਿਰਾਬ ਮੀ-ਕਨੰਦ ਵ ਅਨ ਚਿਸ਼ਮੇ ਪਿਸ ਅਤ ਅਨ ਰੁਦ ਅਰਦਨ ਰਾ ਤਿਤ੍ਤਿਹੇ ਮੀ-ਨਮਾਇੰਦ. ਮਿਸ਼ੀ ਕੇ ਬੇ-ਵਸੀਲੇ ਅਨ ਪਿਅਮ ਅੰਜਾਮ ਮੀ-ਸ਼ੁਦ, ਨਮਾਇੰਗਰ ਮਿਸ਼ੀ ਈਸੀ ਅਸਤ, ਅਨ ਮਿਸ਼ੀ ਕੇ ਨਸ਼ਾਨ ਦਾਦ ਚੇ ਜਮਾਨ ਆ ਮਿਸ਼ੀ ਗਰਦਿਦ, ਹਮਾਨ-ਗੁਨੇ ਕੇ ਪਤਰਸ ਬਦਾਨ ਤਸਰਿਫ਼ ਕਰਦ.

ਹੰਗਾਮੀ ਕੇ ਪਤਰਸ ਮਿਸ਼ੀ ਰਾ ਬੇ-ਅੰਨਾਨ ਪਿਸਰ ਖ਼ਦਾ ਮਿੰਨਾਸਤ ਕਰਦ, ਆ ਮਿਸ਼ੀ ਰਾ ਹਮ ਬੇ-ਅੰਨਾਨ ਪਿਸਰ ਖ਼ਦਾ ਵ ਹਮ ਬੇ-ਅੰਨਾਨ ਪਿਸਰ ਅਨਸਾਨ ਬਾਤ-ਨਮਾਇੰਦ ਨਮੁਦ, ਚਨਾਨ-ਕੇ ਅਬ-ਹਾਯੀ «ਦਰਵਾਜ਼ੇ-ਹਾਯੀ ਜਹੰਨ» ਕੇ ਰੁਦ ਅਰਦਨ ਰਾ ਤਿਤ੍ਤਿਹੇ ਮੀ-ਕਨੰਦ, ਅਿਨ ਅਮਰ ਰਾ ਬੇ ਤਸਵਿਰ ਮੀ-ਕਨੰਦ. ਅਤਰਾਫ਼ ਪਤਰਸ ਬਰ ਅਤਰ-ਹਾਮ ਰੁਹ-ਅਲ-ਅਿਦ ਪਦਿਦ ਅੰਦ, ਵ ਅਿਨ ਹਮਾਨ ਅਿਤ੍ਤਿਹੇ ਬੁੱਦ—ਅਿਨਕੇ ਈਸੀ, ਮਿਸ਼ੀ, ਅਨ ਮਿਸ਼ੀ ਅਸਤ, ਵ ਅਿਨਕੇ ਆ ਹਮ ਖ਼ਦਾ ਵ ਹਮ ਅਨਸਾਨ ਬੁੱਦ—ਕੇ ਈਸੀ ਅਨ ਰਾ ਅਿਤ੍ਤਿਹੇ ਮਿੰਨਾਸਤ ਕਰਦ ਕੇ ਕਾਨੁਨ ਨਿਰਦ ਆਲਿਹ ਕੁਮ ਖ਼ਦਾ ਦਰ ਆਮ ਆਖਰ ਖ਼ਾਹੰਦ ਬੁੱਦ; ਹਮਾਨ ਕੁਮੀ ਕੇ ਮਿਸ਼ੀ ਬੇ ਅਨਾਨ ਅਦੇ ਦਾਦ ਪਿਰੁਤ ਖ਼ਾਹੰਦ ਸ਼ਦ, ਤਿਰਾ «ਦਰਵਾਜ਼ੇ-ਹਾਯੀ ਜਹੰਨ» ਬਰ ਅਿਨ ਅਿਤ੍ਤਿਹੇ ਅਸਤਿਲਾ ਨਖ਼ਾਹੰਦ ਯਾਫ਼ਤ.

حقیقت این است کہ در یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱، درست همان گونه کہ عیسی در تعمید خویش مسح شد، مهر کردن یکصد و چهل و چار ہزار تن آغاز گردید، و در آن تاریخ مایوسی پی دید می آمد کہ قوم ایام آخر او را از پای در آورد، تا آن گاہ کہ او ایشان را برانگیزاند و اسارتشان را معکوس سازد۔ فرایند رستخیز، یکپارچہ ساختن قوم او را در قالب لشکر عظیم دربر می گیرد کہ همچون علمی برافراشته می شود۔ کار برانگیزانیدن، تطہیر کردن، یکپارچہ ساختن و برافراشتن، پس از مرگ در کوچہ ہا، در آیات دہ تا پانزدہ باب یازدہم دانیال، و نیز در دیگر بخش ہای کتاب مقدس، بہ تصویر کشیدہ شدہ است۔ اما در آیات سیزدہ تا پانزدہ، مسیح بار دیگر شاگردان خویش را بہ قیصریہ فیلیپی، بہ پانیوم، آوردہ است، و در آنجاست کہ مہر خدا برای ابدیت نقش می بندد۔

فقط ہنگامی کہ ژرفای این حقایق را درک کنیم، می توانیم مکاشفات حقیقت نہفتہ در شہادت قیصریہ فیلیپی را بازشناسیم۔ در آیہ ہجدهم از باب شانزدہم متی، نام شمعون باریونا بہ پطرس تغییر می یابد، کہ چنان کہ در مقالہ ای اخیر پیش تر اشارہ شد، نماد صد و چهل و چار ہزار است۔ مکاشفہ ریاضی مستقر در این آیہ، عیسی را بہ عنوان شمارندہ شگفت انگیز جلوه گر می سازد، زیرا نہ تنها می توان پطرس را نمایندہ صد و چهل و چار ہزار دانست، بلکہ متی 16:18 نیز نماد ریاضی «فی» است۔

پیش از آن کہ بہ محاسبات ریاضی مرتبط با «phi» بپردازیم، باید توجہ داشت کہ «phi» بخشی از واژہ «Philippi» است، کہ دومین دو نام شہر Panium می باشد۔ آیہ ہجده تصریح می کند کہ عیسی با پطرس بہ زبان عبری سخن گفت، و آن سخن بہ یونانی ثبت شد، و سپس بہ انگلیسی ترجمہ گردید۔ این سہ مرحلہ بہ حاکمیت مسیح بر کلام خویش اشارہ دارند۔ ہنگامی کہ این واژہ در پرتو نظام ریاضی ضرب کردن جایگاہ ہای شمارہ گذاری شدہ بررسی شود، آشکار می گردد کہ نام پطرس معادل یکصد و چهل و چار ہزار است، و بدین سان بر عیسی بہ عنوان شمارندہ شگفت انگیز تأکید می شود۔ در همان آیہ نیز، آنجا کہ عیسی اعلام می دارد کہ کلیسای خود را بنا خواہد کرد، شمارندہ شگفت انگیز فرایند ترجمہ را تحت ہدایت خویش نگاہ داشت تا اطمینان حاصل شود کہ حقیقت بازنمایی شدہ در آیہ ہجده از باب شانزدہم، نماد ریاضی «phi» را نمایندگی کند۔

اور میں بھی تجھ سے کہتا ہوں کہ تو پطرس ہے، اور اس چٹان پر میں اپنی کلیسیا تعمیر کروں گا؛ اور عالم ارواح کے پھاٹک اس پر غالب نہ آئیں گے۔ متی 16:18۔

کلیسای او صرفاً بر آموزہ این کہ عیسی مسیح است و او پسر خداست بنا نشدہ است، بلکہ همچنین بر این حقیقت استوار است کہ او کلمہ است، و کلمہ ہمہ چیز را، از جملہ ریاضیات، دستور زبان، و اعمال انسان، آفریدہ و بر آن ہا حاکم است۔

در او نیز ما میراثی یافتہ ایم، چون بر حسب قصد او کہ ہمہ چیز را موافق رأی ارادہ خویش بہ عمل می آورد، از پیش معین شدہ بودیم۔ افسسیان ۱:۱۱۔

فی، کہ غالباً با حرف یونانی ϕ (فی) نمایش داده می شود، یک ثابت ریاضی است کہ تقریباً برابر با 1.618033988749895 است۔ این عدد بہ «نسبت طلایی» یا «تناسب الہی» معروف است۔ این یک «عدد گنگ» است؛ بدین معنا کہ نمی توان آن را بہ صورت یک کسر سادہ بیان کرد، و نمایش دہدی آن بی نہایت ادامہ می یابد، بی آنکہ تکرار شود۔

نسبت زرّیں کی بہت سی غیر معمولی خصوصیات ہیں اور یہ ریاضیات، فن، فن تعمیر، فطرت، اور دیگر شعبہ جات میں مختلف سیاقات میں ظاہر ہوتی ہے۔ یہ اکثر ہندسی اشکال میں پائی جاتی ہے، مثلاً مستطیلوں، پنج اضلاعی اشکال، اور دوازدہ وجہی اجسام میں، جہاں لمبی جانب کا چھوٹی جانب کے ساتھ تناسب فائی کے برابر ہوتا ہے۔

در هنر و معماری، نسبت طلایی عاملی دانسته می‌شود که تناسباتی از نظر زیبایی‌شناختی دلپذیر پدید می‌آورد. این نسبت در سراسر تاریخ، از تمدن‌های باستانی تا دورهٔ رنسانس و پس از آن، به‌وسیلهٔ هنرمندان و معماران برای طراحی ترکیب‌بندی‌ها، بناها و آثار هنری به کار گرفته شده است. در ریاضیات، نسبت طلایی در معادلات و دنباله‌های گوناگون ریاضی ظاهر می‌شود، از جمله در دنبالهٔ فیبوناچی که در آن هر جمله حاصل جمع دو جملهٔ پیش از خود است. هرچه جملات دنبالهٔ فیبوناچی افزایش یابد، نسبت جملات متوالی به فی نزدیک‌تر می‌شود.

در آیهٔ 16:18، با عدد ریاضی فی (1.618...) روبه‌رو می‌شویم. عیسی، آن خدایی که «همه‌چیز را بر وفق رأی ارادهٔ خود به‌عمل می‌آورد»، مقدر فرمود امضای خویش را، به‌عنوان «پلمونی»، یعنی «عدد شگفت‌انگیز» یا «شمارندهٔ اسرار»، در جغرافیای نبوی‌ای قرار دهد که میدان نبرد کلیسای او را در برابر دروازه‌های جهنم در ایام آخر مشخص می‌سازد. در آن میدان نبرد نبوی، او از طریق تسلط خود بر اعداد، یکصد و چهل و چهار هزار را با «پطرس» بازنمود؛ کسی که نامش از «شمعون»، یعنی آن‌که پیام کبوتر را می‌شنود، به «پطرس» تغییر یافت؛ و بدین‌سان، یکصد و چهل و چهار هزار را به‌عنوان قوم عهد او در ایام آخر مهر نهاد.

«صخره‌ای» که او برگزید تا کلیسای خود را بر آن بنا کند، همان صخرهٔ بنیادین است، بنیان و سنگ زاویهٔ اصلی «هفت زمان» لاویان بیست‌وشش؛ زیرا هیچ بنیان حقیقی‌ای نیست که مسیح نباشد. از تعمید مسیح، هنگامی که شمعون پیام کبوتر را «شنید»، تا صلیب دریای مرده، به مدت هزار و دویست و شصت روز، هر روز دو بار، قربانی صبح و شام برقرار بود، جز در روز پایانی آن هزار و دویست و شصت روز؛ زیرا در آن روز، قربانی شام از دست کاهن گریخت، و مسیح بر صلیب به‌عنوان دو هزار و پانصد و بیستمین قربانی جان سپرد.

«همه‌چیز هول و آشوب است. کاهن در آستانهٔ ذبح قربانی است؛ اما کارد از دست بی‌رمق او فرو می‌افتد، و بره می‌گریزد. در مرگ پسر خدا، نمونه با حقیقت مکمل خود تلاقی کرده است. قربانی عظیم تقدیم شده است. راه ورود به اقدس‌الاقداص گشوده شده است. راهی تازه و زنده برای همگان مهیا گردیده است. دیگر انسان گناهکار و سوگوار نیازی ندارد در انتظار آمدن کاهن اعظم بماند.» آرزوی اعصار، 757.

«صخره» ای که او کلیسای خود را بر آن بنا می‌کرد، همان سنگ بنیادینی است که بنایان آن را رد کردند؛ عدد آن «دو هزار و پانصد و بیست» است. مسیح در یک آیه کوتاه، خویش را به‌عنوان سرور همه‌چیز عرضه می‌دارد، و هنگامی که چنین می‌کند، در آیات سیزده تا پانزده فصل یازدهم دانیال ایستاده و سخن می‌گوید.

اور میں بھی تجھ سے کہتا ہوں کہ تو پطرس ہے، اور اس چٹان پر میں اپنی کلیسیا تعمیر کروں گا، اور عالم ارواح کے دروازے اس پر غالب نہ آئیں گے۔ متی 16:18.

ما این مطالعه را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.

«چیزهای پنهان از آن یهوه، خدای ماست؛ اما آنچه آشکار شده است، تا ابد از آن ما و فرزندان ماست.» تثنیه ۲۹:۲۹. این‌که خدا دقیقاً چگونه کار آفرینش را به انجام رسانید، هرگز بر انسان‌ها مکشوف نساخته است؛ علم بشری نمی‌تواند اسرار حضرت اعلی را کشف کند. قدرت آفرینندهٔ او، همانند وجود او، غیرقابل درک است.

«خدا اجازت دی ہے کہ علم اور فن دونوں میں نور کا ایک سیلاب دنیا پر انڈیلا جائے؛ لیکن جب بظاہر اہل علم لوگ ان موضوعات پر محض انسانی نقطہ نظر سے گفتگو کرتے ہیں، تو وہ یقیناً غلط نتائج تک پہنچتے ہیں۔ خدا کے کلام نے جو کچھ ظاہر کیا ہے اس سے آگے قیاس آرائی کرنا بے ضرر ہو

سکتا ہے، اگر ہمارے نظریات کتابِ مقدس میں پائے جانے والے حقائق کے منافی نہ ہوں؛ لیکن جو لوگ کلامِ خدا کو چھوڑ کر سائنسی اصولوں کی بنا پر اُس کے مخلوقاتی کاموں کی توجیہ کرنا چاہتے ہیں، وہ ایک نامعلوم سمندر میں بغیر نقشہ اور قطب نما کے بہتے چلے جاتے ہیں۔ عظیم ترین اذہان بھی، اگر اپنی تحقیق میں کلامِ خدا کی رہنمائی سے محروم ہوں، تو علم اور الہام کے باہمی تعلقات کا سراغ لگانے کی کوشش میں حیران و سرگردان ہو جاتے ہیں۔ چونکہ خالق اور اُس کے اعمال اُن کی فہم سے اس قدر ماورا ہیں کہ وہ انہیں طبعی قوانین کے ذریعے سمجھانے سے قاصر رہتے ہیں، اس لیے وہ بائبل کی تاریخ کو ناقابلِ اعتبار سمجھتے ہیں۔ جو لوگ عہدِ عتیق اور عہدِ جدید کے ریکارڈ کی معتبریت پر شک کرتے ہیں، وہ ایک قدم اور آگے بڑھائے جائیں گے اور خدا کے وجود ہی میں شک کرنے لگیں گے؛ اور پھر، اپنا لنگر کھو دینے کے بعد، وہ بے ایمانی کی چٹانوں سے ٹکراتے پھرنے کے لیے چھوڑ دیے جاتے ہیں۔»

”یہ لوگ ایمان کی سادگی کھو چکے ہیں۔ خدا کے پاک کلام کے الہی اختیار پر ایک راسخ ایمان ہونا چاہیے۔ بائبل کو انسانوں کے سائنسی نظریات کی کسوٹی پر نہیں پرکھا جانا چاہیے۔ انسانی علم ایک ناقابلِ اعتماد رہنما ہے۔ شکی لوگ، جو نکتہ چینی کی غرض سے بائبل پڑھتے ہیں، ممکن ہے کہ سائنس یا الہامی مکاشفہ میں سے کسی ایک کی ناقص سمجھ کے باعث یہ دعویٰ کریں کہ ان دونوں کے درمیان تضادات پائے جاتے ہیں؛ لیکن جب انہیں درست طور پر سمجھا جائے تو وہ کامل ہم آہنگی میں ہوتے ہیں۔ موسیٰ نے خدا کی روح کی رہنمائی میں لکھا، اور ارضیات کا کوئی صحیح نظریہ ہرگز ایسی دریافتوں کا دعویٰ نہیں کرے گا جنہیں اُس کے بیانات کے ساتھ مطابق نہ کیا جا سکے۔ ہر سچائی، خواہ فطرت میں ہو یا الہام میں، اپنی تمام تر تجلیات میں اپنے ساتھ ہم آہنگ ہے۔“

»در کلامِ خدا پرسش‌های بسیاری مطرح می‌شود که ژرف‌اندیش‌ترین عالمان هرگز نمی‌توانند به آن‌ها پاسخ دهند. توجه ما به این موضوعات جلب می‌شود تا به ما نشان داده شود که چه اندازه امور فراوانی وجود دارد که حتی در میان امور عادی زندگی روزمره، ذهن‌های محدود، با همه حکمتِ موردِ فخر خویش، هرگز نمی‌توانند آن‌ها را به‌طور کامل درک کنند.»

»با این همه، اهل علم می‌پندارند که می‌توانند حکمتِ خدا را—آنچه را که او کرده است یا می‌تواند بکند—درک کنند. این اندیشه تا حد زیادی رواج دارد که او به قوانین خودِ خویش محدود است. آدمیان یا وجود او را انکار می‌کنند یا نادیده می‌گیرند، یا می‌پندارند که می‌توانند همه چیز را توضیح دهند، حتی عملِ روح او را بر دل انسان؛ و دیگر نام او را حرمت نمی‌نهند و از قدرتِش هراس ندارند. آنان به امورِ مافوقِ طبیعی ایمان ندارند، زیرا نه قوانینِ خدا را درمی‌یابند و نه قدرتِ نامتناهی او را که ارادهٔ خویش را از طریقِ همان قوانین به انجام رساند. چنان‌که این اصطلاح معمولاً به کار می‌رود، تعبیرِ «قوانینِ طبیعت» شامل آن چیزی است که آدمیان توانسته‌اند دربارهٔ قوانینی که بر جهانِ مادی حکم می‌راند کشف کنند؛ اما معرفتِ ایشان چه اندازه محدود است، و میدانِ عملِ آفریننده چه اندازه گسترده، که می‌تواند در هماهنگی با قوانینِ خویش عمل کند و در عین حال، یکسره فراتر از فهمِ موجوداتِ متناهی باشد!«

بہت سے لوگ یہ تعلیم دیتے ہیں کہ مادہ میں حیات بخش قوت پائی جاتی ہے—کہ بعض خواص مادہ میں ودیعت کر دیے جاتے ہیں، اور پھر اسے اس کی اپنی موروثی توانائی کے ذریعہ عمل کرنے کے لیے چھوڑ دیا جاتا ہے؛ اور یہ کہ فطرت کے اعمال ایسے ثابت قوانین کے مطابق انجام پاتے ہیں جن میں خود خدا بھی مداخلت نہیں کر سکتا۔ یہ جھوٹا علم ہے، اور کلامِ خدا سے اس کی تائید نہیں ہوتی۔ فطرت اپنے خالق کی خادمہ ہے۔ خدا اپنے قوانین کو منسوخ نہیں کرتا اور نہ ان کے برخلاف کام کرتا ہے، بلکہ وہ مسلسل انہیں اپنے آلات کے طور پر استعمال کرتا ہے۔ فطرت ایک عقل، ایک حضوری، ایک فعال قوت کی گواہی دیتی ہے، جو اس کے قوانین میں اور ان کے وسیلہ سے عمل کرتی ہے۔ فطرت میں باپ اور بیٹے کی مسلسل کارفرمائی جاری ہے۔ مسیح فرماتا ہے، ’میرا باپ اب تک کام کرتا ہے، اور میں بھی کام کرتا ہوں۔‘ یوحنا 5:17۔

لاویان، در سرود خود که در نحمیا ثبت شده است، چنین سرودند: «تو، و تنها تو، یهوه هستی؛ تو آسمان را، آسمان آسمان‌ها را، با تمامی لشکر آنها، و زمین را، و هر آنچه در آن است، ... آفریده‌ای؛ و تو همه آنها را حفظ می‌کنی.» نحمیا 9:6. در خصوص این جهان، کار آفرینش خدا به انجام رسیده است. زیرا «اعمال از بنیاد عالم تمام شده بود.» عبرانیان 4:3. اما نیروی او همچنان در نگاهیانی آفریدگانش به کار می‌رود. این‌گونه نیست که چون دستگاهی یک بار به حرکت درآمده است، به نیروی ذاتی خود به کار ادامه دهد و از این‌رو نبض بتپد و نفس در پی نفس آید؛ بلکه هر نفس، هر تپش قلب، گواهی است بر مراقبت فراگیر آن کسی که «در او زندگی می‌کنیم و حرکت می‌نماییم و وجود داریم.» اعمال 17:28. این به سبب قدرت ذاتی نیست که زمین سال به سال برکات خود را به بار می‌آورد و حرکت خود را به گرد خورشید ادامه می‌دهد. دست خدا سیارات را هدایت می‌کند و آنها را در سیر منظمشان در آسمان‌ها در جای خود نگاه می‌دارد. او «لشکر آنها را به شماره بیرون می‌آورد؛ همه را به نام می‌خواند؛ از عظمت قوت او و از آن‌رو که در قدرت تواناست، یکی از آنها مفقود نمی‌شود.» اشعیا 40:26. به واسطه قدرت اوست که گیاهان می‌بالند، برگ‌ها پدیدار می‌شوند و گل‌ها می‌شکفند. او «علف را بر کوه‌ها می‌روپاند» (مزمور 147:8)، و به واسطه او دره‌ها بارور می‌گردند. «همه جانوران جنگل ... خوراک خود را از خدا می‌طلبند»، و هر موجود زنده‌ای، از کوچک‌ترین حشره تا انسان، هر روزه وابسته به مراقبت عنایتی اوست. در کلمات زیبای مزمورنویس آمده است: «این همه منتظر تو هستند... آنچه به آنها می‌دهی، جمع می‌کنند؛ دست خود را می‌گشایی، از نیکی سیر می‌شوند.» مزمور 104:20، 21، 27، 28. کلام او عناصر را فرمان می‌راند؛ آسمان‌ها را به ابرها می‌پوشاند و باران را برای زمین مهیا می‌سازد. «برف را مانند پشم می‌فرستد؛ ژاله را چون خاکستر می‌پراکند.» مزمور 147:16. «چون آواز خود را می‌دهد، انبوهی از آب‌ها در آسمان‌ها پدید می‌آید، و بخارها را از کرانه‌های زمین بالا می‌آورد؛ برق‌ها را با باران پدید می‌آورد، و باد را از خزانه‌های خود بیرون می‌آورد.» ارمیا 10:13.

«خدا بنیان همه‌چیز است. هر علم حقیقی با اعمال او در هماهنگی است؛ هر تعلیم راستین به اطاعت از حکومت او می‌انجامد. علم شگفتی‌های تازه‌ای را در برابر دیدگان ما می‌گشاید؛ اوج می‌گیرد و ژرفای تازه را می‌کاود؛ اما از پژوهش‌های خود چیزی به دست نمی‌آورد که با مکاشفه الهی در تعارض باشد. جهل ممکن است بکوشد با توسل به علم، دیدگاه‌های نادرست درباره خدا را تأیید کند، اما کتاب طبیعت و کلام مکتوب بر یکدیگر نور می‌افکنند. بدین‌سان ما برانگیخته می‌شویم که آفریننده را پرستش کنیم و به کلام او اعتمادی آگاهانه داشته باشیم.» مشایخ و انبیا، ۱۱۳-۱۱۵.